

Bruxelles, 13 mai 2022
(OR. en)

9076/22

**Dosar interinstituțional:
2022/0154 (CNS)**

**FISC 112
ECOFIN 428
IA 72**

PROPUNERE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	12 mai 2022
Destinatar:	Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2022) 216 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A CONSILIULUI privind stabilirea normelor referitoare la o indemnizație pentru reducerea favorizării îndatorării și privind limitarea deductibilității dobânzii în scopul impozitului pe profit

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2022) 216 final.

Anexă: COM(2022) 216 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 11.5.2022
COM(2022) 216 final

2022/0154 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

**privind stabilirea normelor referitoare la o indemnizație pentru reducerea favorizării
îndatorării și privind limitarea deductibilității dobânzii în scopul impozitului pe profit**

{SEC(2022) 204 final} - {SWD(2022) 144 final} - {SWD(2022) 145 final} -
{SWD(2022) 146 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

La 18 mai 2021, Comisia Europeană a adoptat comunicarea intitulată „Impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI”¹, pentru a promova un sistem robust, eficient și echitabil de impozitare a întreprinderilor în Uniunea Europeană. Aceasta stabilește o viziune atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, pentru a sprijini redresarea Europei în urma pandemiei de COVID-19 și pentru a asigura venituri publice adecvate în anii următori. În aceeași ordine de idei, Planul de acțiune al UE privind uniunea piețelor de capital (UPC)² urmărește să ajute întreprinderile să mobilizeze capitalul de care au nevoie și să își îmbunătățească situația capitalurilor proprii, în special într-o perioadă de redresare care implică creșterea deficitelor și a nivelurilor datoriei, precum și o nevoie mai mare de investiții de capital. În special, acțiunea 4 din cadrul UPC³ stimulează investitorii instituționali să facă mai multe investiții pe termen lung și, prin urmare, sprijină creșterea ponderii capitalurilor proprii în sectorul corporativ, cu scopul de a promova tranziția durabilă și digitală a economiei UE. O inițiativă la nivelul UE de abordare a favorizării îndatorării completează acțiunea 4 menționată anterior, cu scopul de a crea un mediu de afaceri echitabil și stabil, care să poată stimula o creștere durabilă și generatoare de locuri de muncă în Uniune.

Sistemele fiscale din UE permit deducerea plăților de dobânzi aferente datoriei atunci când se calculează baza fiscală în scopul impozitului pe profit, în timp ce costurile legate de finanțarea prin capitaluri proprii, cum ar fi dividendele, sunt în mare parte nedeductibile fiscal. Această asimetrie a tratamentului fiscal este unul dintre factorii care favorizează utilizarea datoriei în detrimentul capitalurilor proprii pentru finanțarea investițiilor. În prezent, doar șase state membre abordează favorizarea îndatorării dintr-o perspectivă fiscală, iar măsurile naționale relevante diferă în mod semnificativ. Dacă favorizarea îndatorării, indusă fiscal, nu este abordată în mod eficace în cadrul pieței unice, întreprinderile din UE vor avea în continuare stimulente insuficiente pentru a favoriza finanțarea prin capitaluri proprii față de finanțarea prin îndatorare, iar considerente relevante de planificare fiscală vor continua să denatureze distribuția investițiilor și creșterea economică.

În vederea abordării în mod coordonat, la nivelul pieței unice, a favorizării îndatorării, indusă fiscal, prezenta directivă stabilește norme pentru a prevedea, în anumite condiții, deductibilitatea în scopuri fiscale a dobânzii naționale la creșterile capitalurilor proprii și pentru a limita deductibilitatea fiscală a costurilor excedentare ale îndatorării. Aceasta se aplică tuturor contribuabililor care sunt supuși impozitului pe profit în unul sau mai multe state membre, cu excepția întreprinderilor financiare. Întrucât întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile) se confruntă, de regulă, cu o sarcină mai mare pentru a obține finanțare, se propune acordarea unei rate mai mari a dobânzii naționale pentru IMM-uri.

¹ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu, Impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI, COM(2021) 251 final.

² Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, O uniune a piețelor de capital pentru cetățeni și întreprinderi – un nou plan de acțiune, COM(2020) 590 final.

³ [Actiunea 4: Încurajarea unor finanțări sporite pe termen lung și prin capitaluri proprii din partea investitorilor instituționali](#) | Comisia Europeană (europa.eu)

Prezenta propunere răspunde, de asemenea, așteptărilor Parlamentului European potrivit cărora Comisia ar trebui să prezinte o propunere privind o indemnizație pentru reducerea favorizării îndatorării, inclusiv dispoziții eficace împotriva evitării obligațiilor fiscale, pentru a evita utilizarea oricărei indemnizații pentru capitalurile proprii ca nou instrument de erodare a bazei impozabile⁴.

- **Coerența cu dispozițiile existente și cu posibile dispoziții viitoare în domeniul de politică vizat**

Prezenta directivă face parte din strategia UE privind impozitarea întreprinderilor, care urmărește să asigure un sistem fiscal echitabil și eficient în întreaga UE.

În 2016, a fost adoptată Directiva împotriva evitării obligațiilor fiscale (*Anti-Tax Avoidance Directive*, ATAD)⁵ pentru a asigura un mediu fiscal mai echitabil prin punerea în aplicare coordonată în statele membre a unor măsuri-cheie împotriva evitării obligațiilor fiscale, decurgând, în principal, din acțiunile proiectului internațional privind erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor (*Base Erosion and Profit Shifting*, BEPS). Deși combaterea evitării obligațiilor fiscale nu este scopul său predominant, prezenta propunere include, de asemenea, o normă privind limitarea deductibilității dobânzii. Având în vedere obiectivul diferit al prezentei propuneri față de norma ATAD privind limitarea deductibilității dobânzii, este oportun ca cele două norme privind limitarea deductibilității dobânzii să se aplice în paralel.

Cu toate acestea, instrumentele fiscale existente la nivelul UE nu conțin măsuri de combatere a favorizării îndatorării pe piața unică prin echilibrarea tratamentului fiscal al datorilor și al capitalurilor proprii în întreaga UE.

Prezenta directivă vine în continuarea Comunicării Comisiei privind impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI în ceea ce privește crearea unui sistem solid, eficient și echitabil de impozitare a întreprinderilor în UE și reflectă una dintre inițiativele de politică avute în vedere în respectiva comunicare. Ca atare, ea completează o serie de alte inițiative de politică promovate de Comisie în paralel, pe termen scurt și pe termen lung.

Printre inițiativele de politică menționate anterior se numără o propunere privind întreprinderile din Europa: un cadru de impozitare a profitului (BEFIT), drept cadru unic de reglementare a impozitului pe profit în UE, bazat pe caracteristicile esențiale ale unei baze fiscale comune și ale repartizării profiturilor între statele membre prin metode care includ o formulă (repartizare pe bază de formulă). Deși propunerea privind BEFIT se află încă într-un stadiu incipient de dezvoltare, cele două inițiative contribuie la aceeași viziune a unui mediu de afaceri echitabil, eficace și durabil în UE.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere contribuie la uniunea piețelor de capital. În particular, obiectivele-cheie ale uniunii piețelor de capital constau în a spori accesibilitatea finanțării pentru întreprinderile din UE și a promova integrarea piețelor naționale de capital într-o piață unică autentică. Prin

⁴ Raport referitor la impactul reformelor fiscale naționale asupra economiei UE, [2021/2074(INI)] https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2021-0348_RO.html.

⁵ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1).

eliminarea favorizării îndatorării, indusă fiscal, prezenta propunere vizează evitarea dependenței excesive de datorie și încurajarea creșterii ponderii capitalurilor proprii ale întreprinderilor. Prin urmare, întreprinderile se vor afla într-o poziție mai bună pentru a investi în viitor, ceea ce va sprijini creșterea și inovarea, precum și competitivitatea economiei UE. Acest lucru le va spori, de asemenea, reziliența la schimbări neprevăzute ale mediului de afaceri și va reduce riscul de insolvență, contribuind astfel la consolidarea stabilității financiare.

2. TEMEIUL JURIDIC, SUBSIDIARITATEA ȘI PROPORȚIONALITATEA

• Temeiul juridic

Legislația în domeniul impozitării directe intră sub incidența articolului 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Clauza stipulează că măsurile legislative de apropiere adoptate în temeiul respectivului articol trebuie să îmbrace forma juridică a unei directive.

• Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)

Prezenta propunere respectă principiul subsidiarității. Natura acestui subiect impune o inițiativă comună la nivelul pieței interne.

Normele prezentei directive vizează abordarea favorizării îndatorării în cadrul sistemului de impozitare a societăților la nivelul sectorului corporativ din UE dintr-o perspectivă fiscală și oferă un cadru comun care să fie pus în aplicare în mod coordonat în legislațiile naționale ale statelor membre. Aceste obiective nu pot fi realizate în mod satisfăcător prin acțiuni întreprinse de fiecare stat membru acționând pe cont propriu.

Favorizarea îndatorării rezultă din tratamentul diferit în scopuri fiscale al costurilor finanțării prin îndatorare și prin capitaluri proprii și constituie o problemă comună pentru întreprinderi în toate statele membre ale UE. Cu toate acestea, doar șase state membre au luat măsuri fiscale pentru a apropia tratamentul fiscal al datoriilor și cel al capitalurilor proprii. Deși există orientări fără caracter obligatoriu⁶ pentru acest tip de stimulente fiscale din partea Grupului de lucru pentru Codul de conduită (impozitarea întreprinderilor), măsurile naționale relevante ale celor șase state membre diferă în ceea ce privește elementele de concepție și normele împotriva evitării obligațiilor fiscale, în special având în vedere circumstanțele diferite și obiectivele de politică diferite urmărite în fiecare stat membru.

Lipsa totală a unor măsuri relevante de atenuare a favorizării îndatorării în 21 de state membre, precum și existența unor măsuri semnificativ diferite în alte șase state membre poate crea denaturări la nivelul funcționării pieței interne și poate afecta în mod semnificativ alegerea locației investițiilor.

În plus, o inițiativă a UE ar aduce o valoare adăugată în comparație cu ceea ce se poate realiza printr-o multitudine de acțiuni întreprinse la nivel național. O normă unică pentru UE va asigura securitatea juridică și va permite reducerea costurilor de conformare fiscală pentru întreprinderi, deoarece contribuabilii vor trebui să respecte o normă unică pentru toate operațiunile lor pe piața unică. Se preconizează, de asemenea, că o normă la nivelul UE va

⁶ WK 11093/2019 REV 1.

stimula concurența pe piața unică prin asigurarea faptului că toate întreprinderile, indiferent de locul în care se află, beneficiază de stimulente similare pentru o finanțare adecvată.

Prin urmare, este necesară o inițiativă la nivelul UE sub forma unei propuneri legislative obligatorii pentru a aborda în mod coordonat și eficient o problemă care este comună în întreaga UE. O inițiativă a UE ar preveni eventualele lacune dintre inițiativele naționale divergente și ar garanta că alegerea locației întreprinderilor și a investițiilor nu este influențată negativ.

- **Proportionalitatea**

Măsurile avute în vedere se limitează la garantarea nivelului minim necesar de protecție pentru piața internă. Directiva stabilește norme pentru a prevedea, în întreaga UE și pentru toți contribuabilii din UE, deductibilitatea unei indemnizații pentru costurile finanțării prin capitaluri proprii, completată de o normă privind limitarea deductibilității dobânzii pentru instrumentele de finanțare prin îndatorare. Directiva asigură, de asemenea, durabilitatea măsurilor pentru bugetele statelor membre în temeiul unei norme generale care limitează deductibilitatea costurilor finanțării din baza impozabilă a contribuabililor. Prin stabilirea unui cadru comun la nivelul UE, directiva permite securitatea juridică în cadrul pieței unice și reducerea costurilor de conformare fiscală pentru contribuabili.

Astfel, directiva asigură doar gradul esențial de coordonare în cadrul Uniunii pentru realizarea obiectivelor sale. În acest context, propunerea nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale și, prin urmare, respectă principiul proporționalității.

- **Alegerea instrumentului**

Propunerea are ca obiect o directivă, singurul instrument disponibil conform temeiului juridic al articolului 115 din TFUE.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX-POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluări ex-post/verificarea adecvării legislației existente**

Nu există niciun act legislativ al UE care să abordeze favorizarea îndatorării. Prin urmare, evaluarea nu este relevantă.

- **Consultările cu părțile interesate**

La 1 iulie 2021, TAXUD a lansat o consultare publică referitoare la o posibilă inițiativă privind abordarea favorizării îndatorării. Aceasta a cuprins o gamă de întrebări care vizau, printre altele, delimitarea problemei și a factorilor săi determinanți și identificarea formei adecvate de acțiune a UE și a caracteristicilor esențiale ale unei posibile măsuri. Consultarea s-a încheiat la 7 octombrie 2021, cu un total de 67 de răspunsuri.

Respondenții au fost 37 de asociații de întreprinderi reprezentând în principal organizații financiare de toate dimensiunile (inclusiv IMM-uri), 12 întreprinderi/organizații ale mediului de afaceri (în principal firme de contabilitate fiscală și organizații financiare), 3 instituții academice și de cercetare, 8 ONG-uri sau alte entități (în principal camere de comerț, burse de

valori) și 7 cetățeni individuali. Majoritatea respondenților au provenit din Belgia (14/67), Germania (14/67) sau Franța (12/67).

ONG-urile și membrii mediului academic sunt de părere că principalul motiv pentru care întreprinderile utilizează datoria este acela de a-și reduce obligațiile fiscale și de a evita diluarea acționarilor lor, în timp ce asociațiile de întreprinderi și întreprinderile consideră că motivul constă în necesitatea găsirii unor mijloace de finanțare.

Majoritatea respondenților, mai exact 100 % din mediul academic, 86 % din cetățeni, 50 % din corporații și 42 % din asociațiile de întreprinderi, consideră că o inițiativă a UE de abordare a favorizării îndatorării ar fi un instrument util pentru a sprijini redresarea întreprinderilor în urma crizei COVID-19 și ar stimula investițiile prin capitaluri proprii în tranziția către o economie digitalizată mai verde, fără a crea denaturări pe piața unică. Întreprinderile, ONG-urile și mediul academic consideră că întreprinderile ar trebui încurajate, printre altele, din punct de vedere fiscal, să folosească mai mult capitalurile proprii și mai puțin îndatorarea.

Asociațiile de întreprinderi, întreprinderile și mediul academic sunt clar de acord că o astfel de inițiativă va reduce posibilitatea unor practici fiscale dăunătoare pe piața unică. Un aspect important este faptul că majoritatea respondenților, mai exact 71 % din corporații, 66 % din membrii mediului academic, 43 % din cetățeni și 28 % din asociațiile de întreprinderi consideră că o inițiativă a UE ar fi benefică pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața unică.

În ceea ce privește diferitele opțiuni, majoritatea respondenților au opinii foarte negative referitor la opțiunea eliminării complete a deductibilității dobânzii, mai exact 75 % din corporații, 72 % din asociațiile de întreprinderi, 71 % din cetățeni și 66 % din membrii mediului academic consideră că aceasta este opțiunea cel mai puțin potrivită, iar majoritatea au o opinie foarte negativă referitor la opțiunea unei indemnizații pentru capitalul financiar al întreprinderilor care ar înlocui deducerea fiscală a dobânzilor. Aceasta a fost considerată cea mai bună opțiune doar de către 16 % din corporații, 14 % din cetățeni și 5 % din asociațiile de întreprinderi și nu a înregistrat niciun vot din partea mediului academic. Dimpotrivă, majoritatea respondenților sunt în favoarea unei indemnizații care prevede deductibilitatea unei dobânzi noționale legate de capitalurile proprii noi (menținându-se în același timp deductibilitatea existentă a dobânzii). Aceasta pare a fi cea mai bună opțiune pentru 66 % din membrii mediului academic, 28 % din asociațiile de întreprinderi, 25 % din corporații și 14 % din cetățeni. Asociațiile de întreprinderi și întreprinderile sunt și mai favorabile opțiunii de a beneficia de o indemnizație pentru capitalurile proprii, în timp ce ONG-urile și mediul academic sunt mai puțin favorabile acestei opțiuni.

În fine, majoritatea respondenților la acest punct (71 % din cetățeni, 66 % din membrii mediului academic, 42 % din asociațiile de întreprinderi și 33 % din corporații) sunt întru totul de acord cu faptul că inițiativa ar trebui să fie însoțită de norme solide pentru evitarea practicilor de planificare fiscală agresivă.

La elaborarea propunerii sale, Comisia a luat în considerare rezultatele consultării. În particular, dintre diferitele opțiuni de politică, Comisia a decis să prezinte o propunere prin care să se acorde o indemnizație doar în cazul capitalurilor proprii noi și să nu se aibă în vedere eliminarea integrală a deductibilității datoriei. Totodată, directiva oferă un cadru antiabuz solid, întrucât respondenții au subliniat această necesitate.

În plus, Comisia apreciază că protejarea veniturilor impozabile ale statelor membre este esențială pentru a asigura o economie durabilă și a proteja finanțele publice în perioada de redresare în curs, ulterioară pandemiei. În consecință, Comisia propune atenuarea favorizării îndatorării prin măsuri care să vizeze atât capitalurile proprii, cât și datoria, combinând o indemnizație pentru capitalurile proprii noi cu o limitare a deductibilității costurilor datoriei.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Pentru a identifica măsurile adecvate de abordare a favorizării îndatorării, Comisia s-a bazat pe expertiza relevantă a statelor membre care au pus deja în aplicare măsuri similare (Belgia, Portugalia, Polonia, Cipru, Malta și Italia). Comisia a inițiat schimburi cu unele dintre administrațiile fiscale relevante cu privire la cadrul antiabuz și pentru a înțelege mai bine impactul la nivelul costurilor și beneficiilor diferitelor măsuri.

Comisia s-a întâlnit cu autorități/agenții publice naționale, asociații de întreprinderi și grupuri ale societății civile care participă la Grupul de experți al Comisiei intitulat „Platforma pentru bună guvernare fiscală, planificare fiscală agresivă și dublă impunere”. De asemenea, Comisia a avut schimburi de opinii cu Comitetul Economic și Social European (CESE).

- **Evaluarea impactului**

În vederea pregătirii prezentei inițiative, s-a efectuat o evaluare a impactului.

La 17 martie 2022, Comitetul de control normativ (CCN) a emis un aviz pozitiv cu rezerve referitor la evaluarea impactului prezentată privind prezenta propunere, inclusiv o serie de sugestii de îmbunătățire⁷. Raportul de evaluare a impactului a fost apoi revizuit în acest sens, după cum se explică mai jos. Evaluarea impactului examinează cinci opțiuni de politică în plus față de scenariul de referință, și anume absența oricărei acțiuni.

Opțiunea 1 ar introduce o indemnizație pentru capitalurile proprii ale întreprinderilor pe o perioadă nedeterminată, în timp ce opțiunea 2 ar introduce, de asemenea, o indemnizație, dar numai pentru capitalurile proprii noi și pentru o perioadă de zece ani.

Opțiunea 3 ar avea în vedere o indemnizație pentru capitalul întreprinderilor (mai exact, capitaluri proprii și datorie), excluzând deductibilitatea actuală a plăților de dobânzi, iar opțiunea 4 ar exclude complet deductibilitatea cheltuielilor cu dobânzile. Opțiunea 5 ar combina o indemnizație pentru dobânda noțională legată de capitalurile proprii noi ale întreprinderilor (aceeași ca cea propusă în cadrul opțiunii 2) pentru o perioadă de zece ani, cu o limitare parțială a deductibilității fiscale pentru toate întreprinderile.

În toate cazurile prezentate în cadrul opțiunilor de politică 1, 2, 3 și 5 s-ar aplica o majorare a ratei pentru IMM-uri⁸.

⁷ [A se introduce linkurile către fișa rezumat și către avizul pozitiv al CCN după publicarea acestora.]

⁸ IMM-urile ar fi definite în conformitate cu articolul 3 din Directiva contabilă 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013. În plus, pentru ca o întreprindere să fie considerată IMM, ar fi necesar ca aceasta să nu facă parte dintr-un grup de întreprinderi care, la nivel consolidat, depășește cel puțin două dintre cele trei limite prevăzute la articolul 3 din Directiva contabilă (numărul mediu de salariați de 250 în cursul exercițiului financiar; cifra de afaceri netă de 40 de milioane EUR; totalul bilanțului egal cu 20 de milioane EUR).

Diferitele opțiuni au fost comparate pe baza următoarelor criterii: (a) asigurarea neutralității sistemului fiscal în ceea ce privește deciziile de finanțare; (b) îmbunătățirea echității sistemului fiscal; (c) reducerea denaturărilor pe piața unică și (d) stimularea creșterii și a investițiilor în UE. Comparatia a arătat că se poate preconiza că opțiunile 1, 2, 3 și 4 vor fi eficiente, într-o anumită măsură, în îndeplinirea unora dintre obiectivele prezentei inițiative. Cu toate acestea, opțiunea 5 este opțiunea preferată, deoarece ea abordează cu succes favorizarea îndatorării, echilibrând totodată impactul bugetar și abordând aspectele legate de echitate ale sistemului fiscal. Se preconizează că aceasta va avea un impact pozitiv asupra investițiilor și a PIB-ului, precum și un impact moderat asupra ocupării forței de muncă.

Impacturile economice

Pentru evaluarea impacturilor economice, modelarea a fost efectuată de Centrul Comun de Cercetare al Comisiei Europene pe baza modelului CORTAX.

Beneficii

Se preconizează că opțiunea preferată (opțiunea 5) va avea un impact economic pozitiv. Ca beneficiu direct principal, aceasta va favoriza rate mai ridicate ale capitalurilor proprii și, prin urmare, va reduce riscurile de insolvență. Prin creșterea investițiilor de capital în întreaga UE, se estimează că această opțiune va promova indirect dezvoltarea de tehnologii inovatoare. Capitalurile proprii sunt deosebit de importante pentru întreprinderile inovatoare cu creștere rapidă aflate la început de drum și pentru întreprinderile în curs de extindere care doresc să concureze la nivel mondial. Dubla tranziție verde și digitală necesită investiții noi și inovatoare care vor beneficia de această măsură. Profitând de o rată mai ridicată a dobânzii naționale, IMM-urile vor avea acces sporit la piața de capital. Sunt estimate efecte pozitive asupra competitivității, inovării, creșterii economice și ocupării forței de muncă în UE. Opțiunea va aborda, de asemenea, fragmentarea pieței unice prin eliminarea tratamentului diferit în temeiul diferitelor măsuri naționale de acordare a unor indemnizații pentru capitalurile proprii și prin prevederea acelorași norme administrative în toate statele membre ale UE. În fine, ea va asigura măsuri uniforme și eficiente împotriva planificării fiscale agresive în UE.

Costuri

Costurile legate de opțiunea selectată reprezintă, în esență, o creștere a costurilor de conformare fiscală pentru întreprinderi și administrațiile fiscale. Se preconizează că, pentru întreprinderi, costurile de conformare fiscală vor crește într-o măsură limitată. În ansamblu, costurile ar trebui să fie relativ limitate, deoarece datele suplimentare care trebuie raportate pentru a beneficia de indemnizație ar trebui să fie relativ simplu de furnizat. Pentru administrațiile fiscale, se preconizează, de asemenea, o creștere modestă a costurilor. Prezenta propunere nu sporește în mod semnificativ sarcina de reglementare pentru întreprinderi sau pentru administrațiile fiscale.

Principalele modificări implementate

CCN a emis un aviz pozitiv cu rezerve privind evaluarea impactului. Mai exact, s-a remarcat faptul că evaluarea impactului ar trebui să evidențieze mai bine modul în care opțiunea preferată îndeplinește cel mai bine obiectivele. În plus, CCN a subliniat că evaluarea impactului ar trebui să fie îmbunătățită în ceea ce privește posibilitatea de a utiliza măsurile fără caracter de reglementare și că ea ar trebui să reflecte mai bine diferitele puncte de vedere ale părților interesate în cadrul analizei principale și al anexelor. În anexa I la evaluarea

impactului, se explică modul în care observațiile CCN au fost luate în considerare. Mai multe părți ale evaluării impactului au fost revizuite. În primul rând, evaluarea impactului a fost revizuită pentru a clarifica faptul că o opțiune fără caracter de reglementare nu ar putea fi eficace. În al doilea rând, evaluarea impactului a fost extinsă pentru a reflecta în detaliu amploarea efectelor anticipate asupra investițiilor de capital și impactul opțiunii preferate asupra veniturilor fiscale în termeni absoluți. Evaluarea impactului a fost, de asemenea, consolidată cu o analiză suplimentară a motivelor pentru care o opțiune care acționează atât pe partea de capital, cât și pe partea de datorie a fost considerată adecvată scopului. În al treilea rând, mai multe secțiuni ale părții principale a evaluării impactului au fost revizuite pentru a include contribuțiile relevante ale părților interesate, colectate prin procedura de consultare publică deschisă.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

A se vedea fișa financiară legislativă.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

După ce va fi adoptată ca directivă, prezenta propunere ar trebui să fie transpusă în legislația națională a statelor membre până la 31 decembrie 2023 și să intre în vigoare de la 1 ianuarie 2024. În scopul monitorizării și evaluării punerii în aplicare a directivei, statele membre vor trebui să furnizeze anual Comisiei informații relevante pentru fiecare exercițiu financiar, inclusiv o listă de date statistice. Informațiile relevante sunt prevăzute la articolul 7 din directivă.

La fiecare cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentei directive; termenul urmează să curgă de la [1 ianuarie 2024]. Rezultatele prezentei propuneri vor fi incluse în raportul adresat Parlamentului European și Consiliului care va fi emis până la [1 ianuarie 2029].

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Prezenta propunere se aplică tuturor contribuabililor care sunt supuși impozitului pe profit în unul sau mai multe state membre, cu excepția întreprinderilor financiare, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1).

Aceasta include două măsuri separate care se aplică în mod independent: 1) o indemnizație pentru capitalurile proprii și 2) o limitare a deducerii dobânzii. Întreprinderile financiare nu intră în domeniul de aplicare al măsurilor. Unele întreprinderi financiare sunt supuse unor cerințe de reglementare în ceea ce privește capitalurile proprii, care împiedică subcapitalizarea. În plus, multe dintre acestea nu vor fi probabil afectate de limitarea compensatorie a deductibilității dobânzii, aplicabilă costurilor excedentare ale îndatorării. Prin urmare, dacă întreprinderile financiare ar fi incluse în domeniul de aplicare, sarcina economică a măsurilor ar fi distribuită inegal în detrimentul întreprinderilor nefinanciare.

- **Indemnizația pentru capitalurile proprii**

Indemnizația pentru capitalurile proprii se calculează prin înmulțirea bazei indemnizației cu rata relevantă a dobânzii notionale.

Indemnizația pentru capitalurile proprii = Baza indemnizației X Rata dobânzii notionale (*Notional Interest Rate, NIR*)

Baza indemnizației este egală cu diferența dintre capitalurile proprii la sfârșitul exercițiului financiar și capitalurile proprii la sfârșitul exercițiului financiar precedent, și anume creșterea de la an la an a capitalurilor proprii.

În cazul în care baza indemnizației unui contribuabil care a beneficiat deja de o indemnizație pentru capitalurile proprii în temeiul normelor prezentei directive este negativă într-o anumită perioadă fiscală (scădere a capitalurilor proprii), o sumă proporțională va deveni impozabilă pentru 10 perioade fiscale consecutive și până la creșterea totală a capitalurilor proprii nete pentru care a fost obținută o astfel de indemnizație, cu excepția cazului în care contribuabilul furnizează dovezi potrivit cărora acest lucru se datorează pierderilor suferite în cursul perioadei fiscale sau unei obligații legale.

Capitalurile proprii sunt definite prin trimitere la Directiva 2013/34/UE (Directiva contabilă)⁹, însemnând suma capitalului subscris și vărsat, a contului de prime de emisiune, a rezervei din reevaluare și a rezervelor¹⁰ și profiturilor sau pierderilor reportate. Capitalurile proprii nete sunt apoi definite ca diferența dintre capitalurile proprii ale unui contribuabil și suma valorii fiscale a participației sale la capitalul întreprinderilor asociate și a propriilor acțiuni. Această definiție are scopul de a preveni utilizarea în cascadă a indemnizației prin participații.

Rata dobânzii notionale relevantă se bazează pe două componente: rata dobânzii fără risc și o primă de risc. Rata dobânzii fără risc este rata dobânzii fără risc cu o scadență de zece ani, astfel cum se prevede în actele de punere în aplicare de la articolul 77e alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE¹¹, în care se solicită indemnizația, pentru moneda contribuabilului. Prima de risc este stabilită la 1 %, pentru a se ține seama mai bine de prima de risc pe care investitorii o plătesc efectiv și pentru a atenua mai bine favorizarea îndatorării. Prima de risc este stabilită la 1,5 % în cazul contribuabililor care se califică drept întreprinderi mici și mijlocii, pentru a reflecta mai bine prima de risc mai mare pe care aceștia o suportă pentru a obține finanțare. Nu ar trebui să existe nicio marjă de apreciere din partea statelor membre în privința aplicării acestei rate mai mari pentru IMM-uri sau în privința ratei care trebuie aplicată ca majorare pentru IMM-uri, pentru a se evita preocupările legate de selectivitate în ceea ce privește normele UE privind ajutoarele de stat și pentru a se asigura condiții de concurență echitabile pentru IMM-urile din UE, indiferent de locul lor de reședință.

⁹ În sensul anexei III la Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi.

¹⁰ Rezervele includ: 1. rezerva legală, în măsura în care dreptul intern impune constituirea unei astfel de rezerve; 2. rezerva pentru acțiuni sau părți sociale proprii, în măsura în care dreptul intern impune o astfel de rezervă, fără a aduce atingere articolului 24 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2012/30/UE; 3. rezervele statutare; 4. alte rezerve, inclusiv rezerva de valoare justă.

¹¹ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (reformare) (JO L 335/17.12.2009, p.1).

$NIR = \text{rata fără risc} + \text{prima de risc}$

Prima de risc = 1 % (sau 1,5 % pentru IMM-uri)

Prin urmare, rata dobânzii noționale este egală cu rata fără risc specifică monedei plus 1 % sau 1,5 % ($NIR = \text{rata fără risc} + 1 \% \text{ sau, pentru IMM-uri, } NIR = \text{rata fără risc} + 1,5 \%$). Această abordare asigură faptul că măsura are impact, dar rămâne simplu de pus în aplicare și nu afectează bugetele statelor membre. Aceasta asigură, de asemenea, luarea în considerare a circumstanțelor specifice ale diferitelor întreprinderi. O rată specifică monedei asigură mai bine echilibrul tratamentului fiscal între capitaluri proprii și datorii, deoarece ea ține cont de riscul valutar separat pentru fiecare monedă și reflectă situația specifică a fiecărui contribuabil.

Indemnizația se acordă pe o perioadă de zece ani pentru a aproxima scadența celei mai mari părți a datoriilor, menținând totodată sub control costul bugetar total al indemnizației pentru capitalurile proprii. Aceasta înseamnă că, în cazul în care o majorare a capitalurilor proprii ale unui contribuabil îndeplinește condițiile pentru o indemnizație pentru capitalurile proprii în temeiul prezentei propuneri, indemnizația relevantă, calculată astfel cum s-a menționat mai sus, este deductibilă în anul în care a fost suportată (af) și în următorii nouă ani succesivi (af+9). În cazul în care, în anul următor (af+1), o nouă majorare a capitalurilor proprii ale contribuabilului îndeplinește, de asemenea, condițiile pentru o indemnizație pentru capitalurile proprii în temeiul prezentei propuneri, noua indemnizație pentru capitalurile proprii va fi, de asemenea, deductibilă pentru anul fiscal în care a fost suportată și pentru următorii nouă ani de la aplicarea sa (până la af+10).

De exemplu, în cazul în care o întreprindere cu capitaluri proprii în valoare de 100 decide să majoreze capitalurile proprii cu 20 în anul t, o indemnizație va fi dedusă din baza sa de impozitare în fiecare an timp de 10 ani (până la t+9), calculată ca fiind de 20 de ori rata dobânzii noționale, respectiv de 20 de ori rata dobânzii fără risc pentru moneda relevantă plus 20 (de 20 de ori prima de risc definită ca 1).

Anul	t	t - 1
------	---	-------

Capitalurile proprii ale întreprinderii A	120	100
---	-----	-----

Baza indemnizației = $120 - 100 = 20$

Indemnizația = Baza de calcul a indemnizației X NIR = $20 \times NIR$

Indemnizația va fi disponibilă timp de 10 ani consecutivi: t, t+1, t+2, t+9

În cazul în care întreprinderea este o întreprindere mică sau mijlocie, indemnizația va fi calculată în același mod. NIR va fi pur și simplu diferită, deoarece prima de risc este mai mare (1,5 % în loc de 1 %).

Pentru a preveni abuzurile fiscale, deductibilitatea indemnizației este limitată la maximum 30 % din câștigul EBITDA al contribuabilului (câștigul înainte de dobânzi, taxe, deprecieri și amortizare) pentru fiecare exercițiu financiar. Un contribuabil va putea reporta, fără limită de timp, partea din indemnizație pentru capitalurile proprii care nu ar fi dedusă într-un exercițiu financiar din cauza profitului impozabil insuficient. În plus, contribuabilul va putea reporta, pentru o perioadă de maximum cinci ani, capacitatea neutilizată a indemnizației, în cazul în care indemnizația pentru capitalurile proprii nu atinge valoarea maximă menționată anterior.

Măsurile antiabuz solide vor asigura faptul că normele privind deductibilitatea unei indemnizații pentru capitalurile proprii nu sunt utilizate în scopuri nedorite. Aceste norme antiabuz se inspiră din Orientările privind regimurile de deducere a dobânzilor noționale, care au fost adoptate de Grupul de lucru pentru Codul de conduită în 2019, și abordează bine-cunoscutele sisteme existente, cum ar fi utilizarea în cascadă a indemnizației în cadrul unui grup.

O primă măsură ar exclude din baza indemnizației majorările capitalurilor proprii care provin din (i) împrumuturi intragrup, (ii) transferuri intragrup de participații sau activități comerciale existente și (iii) contribuții în numerar în anumite condiții. Astfel, de exemplu, în ceea ce privește împrumuturile intragrup, măsura ar trebui să împiedice ca o injecție de capitaluri proprii acordată întreprinderii A, situată în statul membru A, să fie utilizată pentru acordarea unui împrumut unei întreprinderi afiliate B situate în statul membru B. Acest lucru se datorează faptului că, într-un astfel de caz, întreprinderea B ar utiliza, de asemenea, această sumă pentru a injecta capitaluri proprii într-o altă întreprindere afiliată C, situată în statul membru C. Acest lucru ar conduce la multiplicarea indemnizației pentru capitalurile proprii cu o singură majorare reală a capitalurilor proprii la nivel de grup.

O altă măsură stabilește condiții specifice pentru luarea în considerare a majorărilor capitalurilor proprii care provin din contribuții în natură sau din investiții în active. Scopul său este acela de a preveni supraevaluarea activelor sau achiziționarea de bunuri de lux în scopul măririi bazei indemnizației. Astfel, de exemplu, valoarea unui activ și costurile aferente nu ar trebui să depășească nevoile profesionale rezonabile, iar orice parte a valorii activului cu care se contribuie sau care este înregistrată în contabilitatea contribuabilului peste valoarea sa de piață ar trebui dedusă din baza indemnizației.

O a treia măsură vizează reclasificarea capitalului vechi drept capital nou, care s-ar califica drept majorare a capitalurilor proprii în scopul indemnizației. O astfel de reclasificare ar putea fi realizată prin lichidare și crearea de întreprinderi nou-înființate. De exemplu, în cazul în care o întreprindere existentă, cu rezultat reportat, este lichidată, va exista o creștere a capitalurilor proprii ale întreprinderii-mamă ca urmare a încorporării rezultatului reportat. În cazul în care o nouă filială este creată ulterior și nu mai este deținută de întreprinderea-mamă, baza majorată anterior a indemnizației întreprinderii-mamă nu ar fi redusă cu valoarea participației la filială.

- **Limitarea deducerii dobânzilor**

În ceea ce privește datoria, indemnizația pentru dobânda noțională la capitalurile proprii este însoțită de o limitare a deductibilității fiscale a plăților de dobânzi legate de datorie. Mai exact, o restricție proporțională va limita deductibilitatea dobânzii la 85 % din costurile excedentare ale îndatorării (și anume, dobânda plătită minus dobânda primită). O astfel de abordare permite tratarea simultană a favorizării îndatorării atât din perspectiva capitalurilor proprii, cât și a datoriei, fiind cea mai eficientă și menținând durabilitatea finanțelor publice ale statelor membre.

Având în vedere că normele privind limitarea deductibilității dobânzii se aplică deja în UE în temeiul articolului 4 din ATAD, contribuabilul va aplica norma de la articolul 6 din prezenta propunere ca o primă etapă și apoi va calcula limitarea aplicabilă în conformitate cu articolul 4 din ATAD. În cazul în care rezultatul aplicării normei ATAD este o sumă deductibilă mai mică, contribuabilul va avea dreptul să reporteze sau să transfere într-o perioadă anterioară diferența în conformitate cu articolul 4 din ATAD.

De exemplu, dacă întreprinderea A are costuri excedentare cu îndatorarea de 100, aceasta ar trebui:

- (1) în primul rând, să aplice articolul 6 din prezenta propunere de directivă, care limitează deductibilitatea la 85 % din 100 = 85 și determină astfel o sumă nedeductibilă de 15;
- (2) în al doilea rând, să calculeze suma care ar fi deductibilă în temeiul articolului 4 din ATAD. În cazul în care suma deductibilă este mai mică, de exemplu 80 (și, în consecință, suma nedeductibilă mai mare, adică 20), diferența în ceea ce privește deductibilitatea, respectiv suma nedeductibilă suplimentară (și anume, $85 - 80 = 5$) ar fi reportată sau transferată într-o perioadă anterioară în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 4 din ATAD, astfel cum a fost transpusă în legislația națională.

Rezultatul pentru întreprinderea A este că costurile cu îndatorarea aferente dobânzilor în valoare de 15 ($100 - 85$) sunt nedeductibile, iar alte costuri ale îndatorării aferente dobânzilor egale cu 5 ($85 - 80$) sunt reportate sau transferate într-o perioadă anterioară.

- **Monitorizare și raportare**

Statele membre vor furniza anual Comisiei date specifice pentru a permite monitorizarea punerii în aplicare și a efectelor noilor norme. Comisia se va baza pe aceste date, printre altele, pentru a evalua punerea în aplicare a directivei și pentru a raporta în consecință.

- **Delegare**

Comisia va avea competența de a modifica rata primei de risc prin adoptarea de acte delegate. Comisia poate exercita o astfel de competență numai în circumstanțe specifice, și anume atunci când tendințele inflației și/sau ale creșterii economice impun o creștere sau o scădere a primei de risc și cu condiția ca datele, rapoartele și statisticile relevante, inclusiv cele furnizate de statele membre, să concluzioneze că media UE a condițiilor de finanțare a datoriilor întreprinderilor care intră în domeniul de aplicare al directivei s-a dublat sau s-a înjumătățit de la ultima stabilire a primei de risc. În astfel de cazuri, este esențial să se poată modifica ratele aplicabile pentru a reflecta condițiile reale de piață în mod rapid și neproblematic, fără a recurge la o procedură legislativă completă. Cu toate acestea, competența Comisiei este limitată în mod corespunzător și revocabilă.

- **Transpunere**

Statele membre care au instituit norme prevăzând o indemnizație pentru majorările capitalurilor proprii pot amâna aplicarea dispozițiilor prezentei directive pe durata drepturilor deja stabilite în temeiul normelor interne (păstrarea drepturilor obținute). Contribuabilii care la [1 ianuarie 2024] beneficiază de o indemnizație pentru capitalurile proprii în temeiul dreptului intern (în Belgia, Cipru, Italia, Malta, Polonia și Portugalia) vor putea continua să beneficieze de o astfel de indemnizație în temeiul legislației naționale pentru o perioadă de până la 10 ani și în niciun caz pentru o perioadă mai îndelungată decât durata pentru care beneficiază de indemnizație în temeiul dreptului intern. Pe de altă parte, normele prezentei directive se vor aplica de la data aplicării lor în cazul tuturor celorlalți contribuabili din toate statele membre.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind stabilirea normelor referitoare la o indemnizație pentru reducerea favorizării îndatorării și privind limitarea deductibilității dobânzii în scopul impozitului pe profit

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționare Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹²,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹³,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Promovarea unui mediu de afaceri echitabil și durabil, inclusiv prin măsuri fiscale specifice care să stimuleze investițiile și creșterea economică, reprezintă o prioritate politică majoră a Uniunii. Pentru a sprijini finanțarea durabilă și pe termen lung a întreprinderilor, este oportun ca sistemul fiscal să reducă la minimum denaturările nedorite ale deciziilor comerciale, de exemplu în favoarea finanțării prin îndatorare mai degrabă decât a finanțării prin capitaluri proprii. Deși Planul de acțiune privind uniunea piețelor de capital din 2020¹⁴ al Comisiei include acțiuni importante de sprijinire a unei astfel de finanțări, de exemplu Acțiunea 4 – Încurajarea unor finanțări sporite pe termen lung și prin capitaluri proprii din partea investitorilor instituționali, este oportun să fie adoptate măsuri fiscale specifice pentru a consolida aceste acțiuni. Aceste măsuri trebuie să țină seama de considerentele legate de durabilitatea finanțelor publice.
- (2) Sistemele fiscale ale statelor membre permit contribuabililor să deducă plățile de dobânzi aferente finanțării prin îndatorare și astfel să reducă obligația de plată a impozitului pe profit, în timp ce costurile legate de finanțarea prin capitaluri proprii nu

¹² JO C , , p. . Nepublicat încă în *Jurnalul Oficial*.

¹³ JO C , , p. . Nepublicat încă în *Jurnalul Oficial*.

¹⁴ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, „O uniune a piețelor de capital pentru cetățeni și întreprinderi – un nou plan de acțiune”, COM(2020) 590 final (https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:61042990-fe46-11ea-b44f-01aa75ed71a1.0021.02/DOC_1&format=PDF).

sunt deductibile fiscal în majoritatea statelor membre. Tratatul fiscal asimetric al finanțării prin îndatorare și al finanțării prin capitaluri proprii la nivelul Uniunii determină o favorizare a îndatorării în deciziile de investiții. În plus, atunci când statele membre prevăd în legislația lor națională o indemnizație fiscală pentru finanțarea prin capitaluri proprii, respectivele măsuri naționale diferă în mod semnificativ în ceea ce privește concepția politicilor.

- (3) Pentru a elimina posibilele denaturări legate de impozitare între statele membre, este necesar să se stabilească un cadru comun de norme pentru a aborda, în mod coordonat, favorizarea îndatorării la nivelul Uniunii. Aceste norme trebuie să garanteze că finanțarea prin capitaluri proprii și finanțarea prin îndatorare sunt tratate în mod similar în scopuri fiscale la nivelul pieței unice. În același timp, un cadru legislativ comun al Uniunii trebuie să fie durabil și pe termen scurt pentru bugetele statelor membre. Prin urmare, acest cadru trebuie să includă norme, pe de o parte, pentru deductibilitatea fiscală a costurilor finanțării prin capitaluri proprii și, pe de altă parte, pentru limitarea deductibilității fiscale a costurilor finanțării prin îndatorare.
- (4) Pentru a asigura un cadru legislativ simplu și cuprinzător, cadrul comun de norme trebuie să se aplice tuturor întreprinderilor din Uniune care sunt supuse impozitului pe profit într-un stat membru. Întreprinderile financiare au caracteristici speciale și necesită un tratament specific. Dacă li s-ar aplica normele pe baza cărora este abordată favorizarea îndatorării, sarcina economică a măsurilor ar fi distribuită în mod inegal în detrimentul întreprinderilor nefinanciare. Este deci oportun ca întreprinderile financiare să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (5) Pentru a neutraliza favorizarea în raport cu finanțarea prin capitaluri proprii, trebuie avută în vedere o indemnizație astfel încât majorările capitalurilor proprii ale contribuabilului de la o perioadă fiscală la alta să fie deductibile din baza sa impozabilă, sub rezerva îndeplinirii anumitor condiții. Indemnizația trebuie calculată prin înmulțirea majorării capitalurilor proprii cu o rată a dobânzii noțională bazată pe rata dobânzii fără risc, astfel cum se prevede în actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 77e alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE. Astfel de rate ale dobânzilor fără risc fac deja parte din legislația UE și sunt aplicate ca atare în mod practic și eficiente. Orice parte a indemnizației care nu poate fi dedusă într-o perioadă fiscală din cauza profiturilor impozabile insuficiente poate fi reportată. Ținând seama de provocările specifice cu care se confruntă întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile) în ceea ce privește accesul la piețele de capital, este oportun să se aibă în vedere o majorare a indemnizației pentru capitalurile proprii în cazul contribuabililor care sunt IMM-uri. Pentru ca deducerea unei indemnizații pentru capitalurile proprii să fie durabilă pentru finanțele publice pe termen scurt, aceasta trebuie să fie limitată în timp. Pentru a proteja sistemul împotriva abuzurilor, este necesar să se excludă din calculul modificărilor capitalurilor proprii valoarea fiscală a acțiunilor proprii ale unui contribuabil, precum și cea a participației sale în întreprinderi asociate. În aceeași ordine de idei, este necesar să se prevadă impozitarea unei scăderi a capitalurilor proprii ale unui contribuabil de la o perioadă fiscală la alta, pentru a se preveni o majorare abuzivă a capitalurilor proprii. O astfel de normă ar încuraja, de asemenea, menținerea unui nivel de capitaluri proprii. Aceasta s-ar aplica astfel încât, atunci când se produce o scădere a capitalurilor proprii ale unui contribuabil care a beneficiat de o indemnizație pentru majorarea capitalurilor proprii, o sumă calculată în același mod ca indemnizația ar deveni impozabilă pentru 10 perioade fiscale, cu excepția cazului în

care contribuabilul dovedește că această scădere se datorează exclusiv pierderilor suferite în cursul perioadei fiscale sau unei obligații legale.

- (6) Pentru a se evita o utilizare abuzivă a deducerii aferente indemnizației pentru capitalurile proprii, este necesar să se stabilească norme specifice împotriva evitării obligațiilor fiscale. Aceste norme trebuie să vizeze în special schemele instituite pentru eludarea condițiilor în care o majorare a capitalurilor proprii se califică pentru o indemnizație în temeiul prezentei directive, de exemplu prin transferul intragrup de participații în întreprinderi asociate. Aceste norme trebuie să vizeze, de asemenea, schemele instituite pentru a solicita o indemnizație în absența oricărei majorări a capitalurilor proprii la nivel de grup. De exemplu, finanțarea prin îndatorare sau contribuțiile în numerar în cadrul grupului ar putea fi utilizate în aceste scopuri. Normele specifice împotriva evitării obligațiilor fiscale trebuie, de asemenea, să împiedice instituirea unor scheme prin care să se susțină că o majorare a capitalurilor proprii și a indemnizației corespunzătoare este mai mare decât în realitate, de exemplu, printr-o creștere a creanțelor aferente finanțărilor prin împrumuturi sau printr-o supraevaluare a activelor. În plus, norma generală antiabuz prevăzută la articolul 6 din Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului¹⁵ se aplică împotriva actelor abuzive care nu sunt reglementate de cadrul specific de combatere a evitării obligațiilor fiscale prevăzut de prezenta directivă.
- (7) Pentru a aborda favorizarea îndatorării într-un mod eficace și durabil pentru finanțele publice ale Uniunii, o indemnizație pentru finanțarea prin capitaluri proprii trebuie să fie însoțită de o limitare a deductibilității costurilor finanțării prin îndatorare. Prin urmare, o normă privind limitarea deductibilității dobânzii trebuie să limiteze deductibilitatea costurilor excedentare ale îndatorării și să se aplice independent de indemnizație. Având în vedere diferența dintre obiectivele acestei norme și cele ale actualei norme împotriva evitării obligațiilor fiscale privind limitarea deductibilității dobânzii, prevăzută la articolul 4 din Directiva (UE) 2016/1164, este oportun ca ambele norme să fie menținute. Contribuabilii trebuie să calculeze mai întâi deductibilitatea costurilor excedentare ale îndatorării în temeiul prezentei directive, iar apoi în temeiul ATAD. În cazul în care aceasta din urmă conduce la o valoare mai mică a costurilor excedentare deductibile ale îndatorării, contribuabilul trebuie să deducă această sumă mai mică și să raporteze sau să transfere într-o perioadă anterioară orice diferență dintre cele două sume în conformitate cu articolul 4 din ATAD.
- (8) Întrucât punerea în aplicare și asigurarea respectării normelor Uniunii în fiecare stat membru sunt esențiale pentru protejarea bazelor de impozitare ale statelor membre și, atunci când este necesar, pentru revizuirea corespunzătoare a normelor Uniunii, această punere în aplicare și asigurare a respectării normelor trebuie să fie monitorizată de Comisie. Prin urmare, este oportun ca statele membre să comunice periodic Comisiei informații specifice privind punerea în aplicare și asigurarea respectării pe teritoriul lor a măsurilor naționale de transpunere a prezentei directive.

¹⁵ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1).

- (9) Pentru a evalua eficacitatea prezentei directive, Comisia trebuie să pregătească și să publice un raport de evaluare pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a altor date disponibile.
- (10) Pentru a permite modificarea promptă și fără probleme a anumitor elemente neesențiale ale prezentei directive ținând seama de evoluțiile în curs, Comisiei trebuie să i se delege competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, astfel încât să poată modifica prezenta directivă, schimbând nivelul ratei primei de risc ca element pentru calcularea indemnizației pentru capitalurile proprii. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare¹⁶. În particular, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Consiliul trebuie să primească toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experților săi trebuie să li acorde în mod sistematic acces la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (11) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, ci poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, având în vedere nevoia de a asigura stimulente echilibrate pentru alegerea locației întreprinderilor și antreprenoriat în cadrul pieței unice, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la articolul susmenționat, prezenta directivă nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme privind deducerea, în scopul impozitului pe profit, a unei indemnizații pentru majorările capitalurilor proprii și privind limitarea deductibilității fiscale a costurilor excedentare ale îndatorării.

¹⁶ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

Prezenta directivă se aplică contribuabililor care sunt supuși impozitului pe profit în unul sau mai multe state membre, inclusiv sediilor permanente din unul sau mai multe state membre ale entităților cu rezidența fiscală într-o țară terță.

Cu toate acestea, prezenta directivă nu se aplică următoarelor categorii de întreprinderi financiare:

- (a) „instituție de credit”, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁷;
- (b) „firmă de investiții”, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁸;
- (c) „administrator de fonduri de investiții alternative”, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁹, inclusiv un administrator de fonduri europene cu capital de risc în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului²⁰, un administrator de fonduri europene de antreprenoriat social în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului²¹ și un administrator de fonduri europene de investiții pe termen lung în conformitate cu Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului²²;
- (d) „societate de administrare a unui organism de plasament colectiv în valori mobiliare”, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului²³;
- (e) „întreprindere de asigurare”, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁴;

¹⁷ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr.

648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

¹⁸ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

¹⁹ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

²⁰ Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene cu capital de risc (JO L 115, 25.4.2013, p. 1).

²¹ Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene de antreprenoriat social (JO L 115, 25.4.2013, p. 18).

²² Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind fondurile europene de investiții pe termen lung (JO L 123, 19.5.2015, p. 98).

²³ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

- (f) „întreprindere de reasigurare”, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;
- (g) „instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale”, astfel cum este definită la articolul 6 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului²⁵;
- (h) instituțiile de pensii care gestionează regimuri de pensii care intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului²⁶, precum și orice entitate juridică înființată în scopul investițiilor în astfel de regimuri;
- (i) „fond de investiții alternative”, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE, administrat de un administrator de fonduri de investiții alternative, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE, sau un fond de investiții alternative, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE, supravegheat în temeiul legislației naționale aplicabile;
- (j) organisme de plasament colectiv în valori mobiliare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE;
- (k) „contraparte centrală” astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului²⁷;
- (l) „depozitar central de titluri de valoare”, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului²⁸;
- (m) vehicul investițional autorizat în conformitate cu articolul 211 din Directiva 2009/138/CE;
- (n) „entitate special constituită în scopul securitizării”, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului²⁹;

²⁴ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

²⁵ Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37).

²⁶ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

²⁷ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate

extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

²⁸ Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și

de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

²⁹ Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire

- (o) „holding de asigurare”, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE, sau „holding financiar mixt”, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (h) din Directiva 2009/138/CE, care face parte dintr-un grup de asigurare ce face obiectul supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 din directiva respectivă și care nu este exceptat de la supravegherea la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE;
- (p) „instituție de plată”, astfel cum este definită la articolul 4 punctul 4 din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului³⁰;
- (q) „instituție emitentă de monedă electronică”, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului³¹;
- (r) „furnizor de servicii de finanțare participativă” astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului³²;
- (s) „furnizor de servicii de criptoactive” astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 8 din Regulamentul .../... al Parlamentului European și al Consiliului³³;

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „întreprindere asociată” înseamnă o persoană care este legată de altă persoană în oricare dintre următoarele moduri:

a unui cadru general privind securitizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securitizare simplă, transparentă

și standardizată, și de modificare a Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE și 2011/61/UE, precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012 (JO L 347, 28.12.2017, p. 35).

³⁰ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

³¹ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare

a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

³² Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 octombrie 2020 privind

furnizorii europeni de servicii de finanțare participativă pentru afaceri și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1129 și

a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L 347, 20.10.2020, p. 1).

³³ Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L...) (JO: A se introduce în text numărul regulamentului din documentul 2020/0265/COD și a se introduce numărul, data și referința JO aferente directivei respective la nota de subsol.)

- (a) o persoană participă la gestionarea unei alte persoane prin faptul că se află în poziția de a exercita o influență semnificativă asupra celeilalte persoane;
- (b) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participație care depășește 25 % din drepturile de vot;
- (c) o persoană participă la capitalul celeilalte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depășește 25 % din capitalul subscris;
- (d) o persoană are dreptul să primească 25 % sau mai mult din profitul celeilalte persoane.

Dacă mai multe persoane participă la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul aceleiași persoane, astfel cum se prevede la alineatul (1), toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

Dacă aceleași persoane participă la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul mai multor persoane, astfel cum se menționează la alineatul (1), toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

În sensul prezentei definiții, „persoană” înseamnă atât persoană fizică, cât și persoană juridică. O persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații la toate drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană.

În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea criteriilor prevăzute la alineatul (1) litera (c) se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50 % din drepturile de vot deține 100 % din drepturile de vot.

Soțul/soția și descendenții direcți ai unei persoane fizice, împreună cu persoana în cauză, sunt considerați o singură persoană.

O întreprindere asociată în conformitate cu prezentul alineat include, de asemenea, orice operațiune în urma căreia o persoană devine întreprindere asociată;

- 2. „perioadă fiscală” înseamnă un an calendaristic sau orice altă perioadă corespunzătoare în scopuri fiscale;
- 3. „grup” înseamnă un grup astfel cum este definit la articolul 2 punctul 11 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului³⁴.
- 4. „participație” înseamnă interes de participare, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2013/34/UE;

³⁴ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

5. „IMM” înseamnă toate întreprinderile care nu depășesc pragul pentru întreprinderile mijlocii, astfel cum este prevăzut la articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE;
6. „capitaluri proprii” înseamnă, într-o anumită perioadă fiscală, suma capitalului subscris și vărsat, a conturilor de prime de emisiune, a rezervei din reevaluare și a altor rezerve și a profitului sau pierderii reportate ale contribuabilului;
7. „capitaluri proprii nete” înseamnă diferența dintre capitalurile proprii ale unui contribuabil și suma valorii fiscale a participației contribuabilului la capitalul întreprinderilor asociate și a propriilor acțiuni ale acestuia;
8. „rezerve” înseamnă oricare dintre următoarele:
 - (1) rezerva legală, în măsura în care dreptul intern impune constituirea unei astfel de rezerve;
 - (2) rezerva pentru acțiuni sau părți sociale proprii, în măsura în care dreptul intern impune o astfel de rezervă, fără a aduce atingere articolului 24 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2012/30/UE;
 - (3) rezervele statutare;
 - (4) alte rezerve, inclusiv rezerva de valoare justă.

CAPITOLUL II

INDEMNIZAȚIA PENTRU CAPITALURILE PROPRII ȘI DEDUCERILE DOBÂNZILOR

Articolul 4

Indemnizația pentru capitalurile proprii

- (1) O indemnizație pentru capitalurile proprii este deductibilă, pentru 10 perioade fiscale consecutive, din baza impozabilă a unui contribuabil în scopul impozitului pe profit, în procent de până la 30 % din câștigul contribuabilului înainte de dobânzi, taxe, deprecieri și amortizare („EBITDA”).

Dacă indemnizația pentru capitalurile proprii, deductibilă în conformitate cu primul paragraf, este mai mare decât venitul net impozabil al contribuabilului într-o perioadă fiscală, statele membre se asigură că respectivul contribuabil poate reporta în perioadele următoare, fără limită de timp, valoarea excedentară a indemnizației pentru capitalurile proprii.

Statele membre se asigură că contribuabilii pot reporta, pentru cel mult cinci perioade fiscale, partea din indemnizația pentru capitalurile proprii care depășește 30 % din EBITDA într-o perioadă fiscală.

- (2) Sub rezerva articolului 5, baza indemnizației pentru capitalurile proprii se calculează ca diferența dintre nivelul capitalurilor proprii nete la sfârșitul perioadei fiscale și nivelul capitalurilor proprii nete la sfârșitul perioadei fiscale anterioare.

Indemnizația pentru capitalurile proprii este egală cu baza indemnizației înmulțită cu rata dobânzii fără risc pe 10 ani pentru moneda relevantă și majorată cu o primă de risc de 1 % sau, în cazul în care contribuabilul este un IMM, cu o primă de risc de 1,5 %.

În sensul celui de al doilea paragraf de la prezentul alineat, rata dobânzii fără risc pe 10 ani pentru moneda relevantă este rata dobânzii fără risc cu o scadență de 10 ani pentru moneda relevantă, astfel cum se prevede în actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 77e alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE pentru data de referință 31 decembrie a anului care precedă perioada fiscală relevantă.

- (3) Dacă, după obținerea unei indemnizații pentru capitalurile proprii, baza indemnizației pentru capitalurile proprii este negativă într-o perioadă fiscală, o sumă egală cu indemnizația negativă pentru capitalurile proprii devine impozabilă pentru 10 perioade fiscale consecutive, până la creșterea globală a capitalurilor proprii nete pentru care a fost obținută o astfel de indemnizație în temeiul prezentei directive, cu excepția cazului în care contribuabilul furnizează dovezi suficiente potrivit cărora acest lucru se datorează pierderilor contabile suferite în cursul perioadei fiscale sau unei obligații legale de reducere a capitalului.

- (4) Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 9, acte delegate de modificare a alineatului (2) de la prezentul articol prin modificarea ratei primei de risc, în cazul în care este îndeplinită oricare dintre următoarele două condiții:

- (a) rata dobânzii fără risc pe 10 ani menționată la alineatul (2) de la prezentul articol variază cu mai mult de două puncte procentuale în ceea ce privește cel puțin trei monede din Uniune în comparație cu perioada fiscală în care a început să se aplice cel mai recent act delegat de modificare a primei de risc sau, în cazul în care nu există un astfel de act delegat, prezenta directivă; sau
- (b) creștere zero sau negativă a produsului intern brut al zonei UE în cel puțin două trimestre succesive;

și

- (c) datele, rapoartele și statisticile relevante, inclusiv cele furnizate de statele membre, concluzionează că media la nivelul UE a condițiilor de finanțare a datoriei pentru contribuabilii care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive s-a dublat sau s-a înjumătățit de la ultima stabilire a primei de risc prevăzută la alineatul (2).

Procentul majorării sau reducerii primei de risc trebuie să țină seama de modificările condițiilor de finanțare menționate la primul paragraf litera (c), altele decât modificările ratei dobânzii fără risc pentru UE, astfel cum se prevede în actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 77e alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE, și, în orice caz, nu trebuie să depășească procentul creșterii sau scăderii condițiilor de finanțare menționat la primul paragraf litera (c).

Articolul 5

Norme antiabuz

- (1) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că baza indemnizației pentru capitalurile proprii nu include valoarea niciunei majorări care rezultă din:
 - (a) acordarea de împrumuturi între întreprinderi asociate;
 - (b) un transfer între întreprinderi asociate al participațiilor sau al unei activități economice în condiții de continuitate a exploatarei;
 - (c) o contribuție în numerar din partea unei persoane rezidente în scopuri fiscale într-o jurisdicție care nu face schimb de informații cu statul membru în care contribuabilul dorește să deducă indemnizația pentru capitalurile proprii.

Prezentul alineat nu se aplică în cazul în care contribuabilul furnizează dovezi suficiente potrivit cărora tranzacția relevantă a fost efectuată din motive comerciale valabile și nu conduce la o dublă deducere a indemnizației definite pentru capitalurile proprii.

- (2) În cazul în care o majorare a capitalurilor proprii este rezultatul unei contribuții în natură sau al unei investiții într-un activ, statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că valoarea activului este luată în considerare la calcularea bazei indemnizației numai în cazul în care activul este necesar pentru desfășurarea activității generatoare de venituri a contribuabilului.

În cazul în care activul constă în acțiuni, acesta se ia în considerare la valoarea sa contabilă.

În cazul în care activul constă în alt instrument decât acțiunile, acesta se ia în considerare la valoarea sa de piață, cu excepția cazului în care o altă valoare a fost stabilită de un auditor extern autorizat.

- (3) În cazul în care o majorare a capitalurilor proprii este rezultatul unei reorganizări a unui grup, o astfel de majorare trebuie luată în considerare la calcularea bazei indemnizației pentru capitalurile proprii pentru contribuabil în conformitate cu articolul 4 numai în măsura în care ea nu are drept rezultat conversia în capitaluri proprii noi a capitalurilor proprii (sau a unei părți din acestea) care existau deja în cadrul grupului înainte de reorganizare.

Articolul 6

Limitarea deducerii dobânzilor

- (1) Statele membre se asigură că un contribuabil poate deduce din baza sa impozabilă, în scopul impozitului pe profit, costurile excedentare ale îndatorării, astfel cum sunt

definite la articolul 1 punctul 2 din Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului³⁵, până la o sumă (a) corespunzătoare unui procent de 85 % din aceste costuri suportate în cursul perioadei fiscale. În cazul în care această sumă este mai mare decât suma (b) stabilită în conformitate cu articolul 4 din Directiva (UE) 2016/1164, statele membre se asigură că respectivul contribuabil are dreptul de a deduce numai suma mai mică dintre cele două sume din perioada fiscală. Diferența dintre cele două sume (a) și (b) se reportează sau se transferă într-o perioadă anterioară în conformitate cu articolul 4 din Directiva (UE) 2016/1164.

- (2) Alineatul (1) se aplică costurilor excedentare ale îndatorării suportate începând cu [OP: a se introduce data intrării în vigoare a prezentei directive].

CAPITOLUL III

MONITORIZARE ȘI RAPORTARE

Articolul 7

Monitorizare

În termen de trei luni de la sfârșitul fiecărei perioade fiscale, fiecare stat membru comunică Comisiei următoarele informații cu privire la perioada fiscală:

- (a) numărul contribuabililor care au beneficiat de indemnizația pentru capitalurile proprii în perioada fiscală, de asemenea ca procent din numărul total de contribuabili care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive;
- (b) numărul de IMM-uri care au beneficiat de indemnizație în perioada fiscală, inclusiv ca procent din numărul total de IMM-uri care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, precum și numărul de IMM-uri care au beneficiat de indemnizație și care fac parte din grupuri mari în sensul articolului 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE;
- (c) valoarea totală a cheltuielilor suportate sau a veniturilor fiscale pierdute ca urmare a deducerii indemnizației pentru capitalurile proprii alocate indemnizației pentru capitalurile proprii, comparativ cu produsul intern brut național al statului membru;
- (d) valoarea totală a costurilor excedentare ale îndatorării;
- (e) valoarea totală a costurilor excedentare nedeductibile ale îndatorării;
- (f) numărul de contribuabili cărora li s-au aplicat măsuri antiabuz în perioada fiscală în temeiul prezentei directive, inclusiv consecințele fiscale aferente și sancțiunile aplicate;

³⁵ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1).

- (g) datele privind evoluția în statul membru a raportului dintre datorii și capitalurile proprii, în sensul părților (A) și (C) din anexa III la Directiva 2013/34/UE.

Articolul 8

Rapoarte

- (1) Până la 31 decembrie 2027, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind punerea în aplicare a prezentei directive.
- (2) La întocmirea raportului, Comisia ia în considerare informațiile comunicate de statele membre în conformitate cu articolul 7.
- (3) Comisia va publica raportul pe site-ul său.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 9

Exercitarea delegării

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 4 alineatul (5) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată începând de la [*OP: a se introduce data intrării în vigoare a prezentei directive*].
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 4 alineatul (5) poate fi revocată în orice moment de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu trebuie să aducă atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia adresează o notificare Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 4 alineatul (5) intră în vigoare numai în cazul în care Consiliul nu a formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Consiliul a informat Comisia că nu va formula obiecțiuni. La inițiativa Consiliului, acest termen se prelungește cu 2 luni.

Articolul 10

Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat în legătură cu adoptarea de acte delegate de către Comisie, cu orice obiecție formulată cu privire la acestea și cu revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

Articolul 11

Transpunere

- (1) Statele membre adoptă și publică, până la [31 decembrie 2023] cel târziu, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând de la [1 ianuarie 2024].

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele trebuie să includă o trimitere la prezenta directivă sau să fie însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Statele membre pot amâna aplicarea dispozițiilor prezentei directive în cazul contribuabililor care, la [1 ianuarie 2024], beneficiază de o indemnizație pentru capitalurile proprii în temeiul dreptului intern pentru o perioadă de până la 10 ani și în niciun caz pentru o perioadă mai îndelungată decât durata pentru care beneficiază de indemnizație în temeiul dreptului intern.
- (3) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 12

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 13

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*